og formaar undertiden at skabe en Stemning, der griber. Hendes sidste Bog er en Samling Smaafortællinger, som med en eneste Undtagelse foregaar i Tyrol, tildels i Middelalderen. De er meget nette men uden videre Interesse eller Forbindelse med det virkelige Liv. Stilen synes stærkt paavirket af Selma Lagerlöf. Bedst er Fortællingen: »I den mørke Skov«, der skildrer en ung Piges Angst ved paa en ensom Vandring at tro sig forfulgt af en Mand, der har ondt i Sinde. Her er det lykkedes Forfatteren at frembringe en Virkning af betagende Uhygge. *O. B.*

Erich Erichsen: Det største af alt. En Kone, der forsømmer sit Hus, en Hustru, der skuffer sin Mand, en Mor, der glemmer sine Børn. Om dette handler bl. a. denne Bog; og det er triste Kendsgerninger, der her aftegnes.

I den Kummer og Ulykke, der følger i deres Spor maaler de sig kun med de Tilfælde, hvor en Mand sløser i sit Arbejde, tilintetgør Samlivet med sin Hustru og løber fra sine Pligter og sit Ansvar som Fader.

Bogen indeholder ingen nye Tanker, men den er dygtigt, smukt og alvorligt skrevet. — Forf. har valgt noget, som han kalder for »Kvindesag« som den Bølge, der slaar sammen om Else Warrer og drager hende fra Hjemmet. Han kunde have valgt hvad som helst ellers: Selskabelighed, Velgørenhed, Forsvarsbevægelse o. s. v. Else Warrer sad ikke fastere end enhver af disse Bevægelser vilde have bragt hende ud i overdreven Dyrkelse, hvis de var kommen til hende i rette Øjeblik. Ægte Tømmer til en klog og trofast Mor og Hustru var der aldrig i hende. Man tror da heller ikke paa den pludselige »Omvendelse« hos hende, som slutter Bogen. (Hagerup.)

N. P. Jensen: Vore Stueplanter. Hvem vil ikke gærne have smukke Planter i sin Stue? Og hvem vil ikke gærne gøre det saa godt som muligt for disse hyggelige Venner? Men ak — Viljen er ofte bedre end Forstaaelsen, og der syndes saa jævnlig mod disse stumme, men dog »levende« Væsner, der jo alligevel betaler saa rigt for en Smule Røgt og Pleje i rette Tid.

Den Bog, som Lærer ved de vandrende Havebrugskursus, N. P. Jensen, har udgivet, er i Virkeligheden en Samling Svar paa en hel Mængde Spørgsmaal, som blomsterdyrkende Mennesker i Begyndelsen daglig stiller — og herefter med denne lille kortfattede Vejledning« i Haanden — ikke behøver at stille forgæves. Den giver Svar paa alt, hvad den jævne Blomsterdyrker behøver at vide og er saa prisbillig, at enhver kan overkomme at anskaffe den. (Udg. Forlag, Vonge pr. Tørring).

Børge Janssen: Bente Gyldenløve. »Fra Helsingør, Byen med de røde Tage ved det blaa Sund; fra Meinzerhagens øde Kirkegaard og saa fra Klosterkirken i Cøln, hvor Nonnerne sang saa smukt, har jeg søgt at hente Stemningen til denne Bog.«

Saaledes begynder Børge Janssen sin Redegørelse om de Kilder, hvoraf han har øst Stof til denne sin sidste ypperlige Roman. Og har han »søgt«, saa har han ogsaa »fundet«.

Illuderende, stemningsrig og fængslende er Fortællingen om Kongesønnen — Sviregasten — *Christian Ulrik Gyldenløve* (Søn af Chr. IV), hvem den blide, kloge Tolderdatter, *Bente Davidsdatter Lucht* lærer »hvad ret Amour er«.

Bogen er udstyret med flere smukke Tegninger: Kronborg med brændende Fakler paa »Bastionerne« rejser sig majestætisk mod den klare Høsthimmel. — Sct. Mariæ Kirke ligger snedækt, oplyst. med en Skare andagtsøgende Mennesker foran.

En Bog, der vil blive læst meget og som fortjener at læses af alle. (Hagerup).

Om Sammenhængen mellem Kvindens Stemmeret og — Kødpriserne.

Herom skriver det svenske Kvindesagsblad »Dagny«:

»Det sidste Bevis for Betydningen af Kvindens direkte Indflydelse paa Samfunds- og Statslivet afgiver det saavel i Østrig som Tyskland brændende Spørgsmaal om Kødets uhørte Fordyrelse. Paa en temmelig tydelig Maade bør denne kunne lære de østrigske og tyske Kvinder hvilken nøje Sammenhæng, der i Virkelig-